

สี่พันดร

บทที่ 35

งานพระราชพิธีเฉลิมฉลองการสถาปนาองค์รัชทายาทใกล้เข้ามาทุกที แต่องค์ชายภควัดกลับเงียบหายทำให้พระชายาร้อนพระทัย แผนการถูกวางไว้ทุกอย่าง ทว่าเมื่อพระสวามีไม่ปรากฏพระองค์ ร่วมอยู่ในงานก็เป็นเรื่องไม่สมควรที่จะปล่อยให้เกิดเหตุร้ายขึ้น

“ทั่วโลกคงสงสัยแล้วองค์ชายจะสืบราชบัลลังก์ได้อย่างไร ถึงผู้คนจะยอมรับในตอนแรก แต่ต่อไปก็อาจมีการขุดคุ้ยทบทวนเกิดปัญหาตามมา... หม่อมฉันยอมไม่ได้”

เจ้ามัทนุรแห่งสิงหะราทรวงขุนเคืองอย่างที่สุด

“เธอเป็นชายาใยไม่รู้ว่ามีอยู่ที่ไหน”

“งานราชการเป็นเรื่องลับ แม้แต่พระราชินียังไม่ทรงทราบ”

“นั่นเป็นข้ออ้างต่างหาก หาให้พบแล้วตามกลับมาให้ได้”

เธอสอบถามแต่ไม่เป็นผล วังหลวงปิดเรื่องอ้างว่าเป็นความลับของราชการจนแม้เธอซึ่งเป็นพระชายาก็ไม่อาจเคี้ยวเชิญเอาคำตอบ

ในระยะหลัง ความบาดหมางห่างเหินที่เกิดขึ้นในระหว่างสามีมภรรยาทำให้องค์กษัตริย์ขุนพระทัย พระราชินีไม่โปรดปรานพระสุนิสาเช่นเคย แต่ก็ยังรักษาน้ำใจเธอ

กับเรื่องนี้แม้ไม่ให้ความกระจ่างแต่ก็ทรงพระเมตตาปล่อยโยน...

“เจ้าเป็นศรีสະไขว้ของราชสกุลวงศ์ ต้องอดทนให้มาก ระเบียบกฎเกณฑ์ของราชสำนัก เป็นสิ่งที่ต้องเคารพปฏิบัติตาม ลูกชายมีงานราชการสำคัญ แม้แต่เราเป็นแม่ยังไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยว... นี่เป็นงานของพวกผู้ชาย เจ้าต้องอดทน ยอมรับและไว้วางใจ ปล่อยให้เขาทำงานโดยไม่ห่วงหน้าพะวงหลัง...”

องค์หญิงสุดาวดีกัมกรานเหมือนเชื้อฟั้ง แต่เก็บความขุ่นเคืองมาระบายออกกับคนรอบข้าง เธอหันมาหาองค์ชายภควัดผู้เป็นแหล่งข้อมูลที่ไม่เคยปิดบัง แต่สำหรับเรื่องนี้องค์ชายกลับไม่มีคำตอบ

“งานราชการเป็นเรื่องละเอียดซับซ้อน แม้แต่หม่อมฉันเองก็เข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยไม่ได้”

“นี่เป็นเพราะหม่อมฉันเป็นชาวโสฬสไซ้ใหม่เพคะ... เอ๊ะ หรือเป็นเพราะว่า ท่านพี่ยังเสียพระทัยที่กุหลาบขาวเสียชีวิตแล้วพาลขุ่นเคืองหม่อมฉันกันแน่เพคะ”

เธอกระวนกระวายคาดเดา องค์ชายภควัดอ้าอึ้ง

ทรงทราบว่าในระยะหลังความสัมพันธ์ในระหว่างสามีมภรรยาไม่ราบรื่น บางครั้ง พระเชษฐาก็ประทับอยู่ที่พระตำหนักหลวงโดยมีนางข้าหลวงกุหลาบขาวให้การดูแลใกล้ชิด... พอพระชายาทรงทราบก็ส่งเครื่องประดับแพรพรรณและขนมมณเฑียร “ปรุงพิเศษ” มาให้ ทั้งยังบอกให้นางดูแลองค์ชายให้มีความสุขสำราญ

กุหลาบขาวล้มป่วยโดยไร้สาเหตุแล้วเสียชีวิตในเวลาต่อมา

องค์ชายภควัดเศร้าเสียพระทัย จัดพิธีศพให้นางอย่างสมเกียรติ ทรงรำพึงตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับพระอนุชาว่า “...อาการของกุหลาบขาว คล้ายท่านหญิงศศิประภา ไม่มีใครตรวจพบสาเหตุและไม่มียาใดรักษาได้ แปลกใหม่ที่สองคนนี้อยู่ห่างกันคนละมุมเมือง ไม่เคยรู้จักพบเห็นกันแต่ทำไมถึงตายด้วยอาการเดียวกัน...”

ครั้งนี้องค์ชายภควัดได้แต่ปล่อยโยนพระเชษฐภคินี

“กุหลาบขาวเป็นเพียงนางข้าหลวงต่ำต้อย ที่ไหนจะเทียบกับองค์หญิงได้ การที่เจ้าพี่ทรงอาลัยคงเป็นเพราะนางจงรักภักดีรับใช้ใกล้ชิดมานานตั้งแต่ยังไม่เสกสมรส ไม่มีใดมากกว่านั้นเลย”

กำหนดการจากวังหลวง แจ้งถึงการเสด็จมาขององค์ชายอนุชิต ในฐานะที่ทรงเป็นพระราชอาคันตุกะจากโสฬสมาร่วมงานพระราชพิธีสถาปนาองค์รัชทายาท ทำให้องค์หญิงสุดาวดีขุ่นเคือง เธอชิงชิงพระญาติองค์นี้เป็นที่สุด ทรงคุกรุ่นด้วยความอาฆาตแค้น

“...มันคอยจ้องล้างจ้องผลาญอยากให้เราตาย... มันต้องชดใช้... คอยดูเถอะ มันจะตายที่นี่...!”

เมื่อพบเจ้านิทศน์ปริเยศร์ เธอเน้นถ้อยคำด้วยความเคียดแค้น

“ท่านพี่ต้องจัดการเจ้าอนุชิตให้ได้นะคะ อย่าให้มันมีชีวิตกลับไป โสฬสเป็นอันขาด”

“แน่นอน เจ้ามณฑุร ต้องไม่ยอมพลาดโอกาสจบชีวิตมันใน ครั้งนี้ด้วย เท่ากับยิงที่เดียวได้นกหลายตัว ไม่มีเจ้าชายอนุชิต โสฬสก็ขาดกำลังสำคัญ”

องค์หญิงสุดาวดีแม้จะชิงช่วงองค์ชายอนุชิต แต่ก็ไม่อาจหลบ เลี่ยงให้การต้อนรับในฐานะที่ทรงเป็นพระญาติใกล้ชิด เธอถวาย การต้อนรับในขอบเขตของความจำเป็นอย่างจำกัดที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกเหนือจากนั้นเธอจงใจปล่อยให้มันเป็นธุระของทางการหัตดิน....

ในยามเผชิญหน้า เธอก้มกายคารวะเช่นชนชั้นราษฎรผู้อ่อนศักดิ์ อย่างอ่อนน้อม หาทีติมิได้

“ถวายพระพร ขอเจ้าพี่โปรดรับการคารวะจากหม่อมฉัน ผู้ต่ำต้อยเพคะ”

องค์ชายทรงแยมสรवल “ถ่อมตัวอะไรอย่างนี้ เธอเป็นถึงชายา เจ้าชายราชบุตร พี่ชิตเป็นเพียงผู้มาเยือนจากแคว้นเล็กๆ เท่านั้น”

“อะไรได้เพคะ เป็นพระเมตตาอย่างยิ่งที่เจ้าพี่เสด็จมาร่วมเป็น เกียรติในครั้งนี้ หม่อมฉันขอถวายการต้อนรับด้วยความเต็มใจ ไม่ว่า เจ้าพี่ต้องการสิ่งใด ขอเพียงบอก หม่อมฉันจะจัดถวายให้ทันทีเพคะ”

องค์ชายอนุชิตพระพักตร์แจ่มใส “ขอบใจน้องเดือน ไม่ได้ พบกันนาน เธอยิ่งงาม ซ้ำคมเข้มกว่าเดิม เธอคงมีความสุขดีใช่ไหม”

“หม่อมฉันมีความสุขตามสมควรเพคะ”

“นับเป็นบุญวาสนาของเธอ พี่ยินดีด้วยอีกครั้ง”

“ขอบพระทัยเพคะ”

เธอกล่าวคำถวายพระพรเสด็จเจ้าอัครราชและพระอัครชายา มิได้เอ่ยถึงใครอื่นแม้แต่พระนางดาราวดีผู้เป็นพระมารดา... หนึ่งปีที จากมา เธอจงใจจะเลยมลื่นก้านืดที่ขมขื่นของตน ทั้งยังขยาด กลัวที่จะเผชิญหน้าพระราชวงศ์โสฬสและท่านแม่

เธอเกรงท่านแม่จะตัดพ้อที่ปล่อยให้พี่สาวตายแทนในถ้ำ...

เธอบายเบียงเมื่อวังหลวงหัตดินรบเร้าที่จะวางหมากกำหนดการ ให้เธอเดินทางกลับไปเยี่ยมบ้าน เธออ้างสุขภาพร่างกายและภารกิจ ต่างๆ ทำให้เกิดการครหาจากพระญาติวงศ์หัตดินเนื่องๆ

เธอทำเป็นไม่รู้

ท่านแม่เอง นานๆ จะส่งข่าวมาสักครั้งราวกับลงโทษตำหนิเธอ องค์หญิงสุดาวดีขุ่นเคืองพระทัย “...หากเป็นเราที่ตายในถ้ำ ท่านแม่ คงไม่วางเฉยกับลูกสาวที่ต้องมาอยู่ต่างบ้านต่างเมืองเช่นนี้...”

องค์ชายอนุชิตรับสั่งถามว่า “หญิงเดือนจากมานาน คิดจะ กลับไปเยี่ยมบ้านบ้างไหม พี่จะได้จัดการต้อนรับให้สมเกียรติ”

“ขอบพระทัยเจ้าพี่ หากหม่อมฉันปลีกตัวจากภารกิจต่างๆ ได้ จะไม่รอช้าที่จะกลับไปเข้าเฝ้าถวายการเสด็จเจ้าเหนือหัวเพคะ”

“ระยะหลังๆ นี้ท่านอาดาราวดีสุขภาพไม่ค่อยดี เธอได้ติดตาม ถามข่าวคราวกันอยู่หรือไม่”

“หม่อมฉันได้ติดต่อกันเสมอเพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอคิดอย่างไรที่เสด็จพ่อทรงเมตตาให้ท่านอาได้รับการดูแลใกล้ชิดที่พระตำหนักกล้วยไม้หลวง”

องค์ครุณีไหวพระองค์งงัน พระตำหนักกล้วยไม้หลวง แม้ งดงามสะดวกสบายและอยู่ในท่ามกลางธรรมชาติ แต่ต่อมากลับอยู่ ภายใต้อการดูแลของกรมพิพากษา ความหมายที่รู้เป็นการภายในคือ ผู้ที่มาพักอาศัยถูกควบคุมจำกัดอิสรภาพ..!

เธอเพิ่งรู้ว่าเพราะเหตุใดท่านแม่จึงส่งข่าวมาอย่างจำกัดราวกับ สิ้นรักสิ้นห่วงใย ที่แท้ข่าวสารเข้าออกทุกอย่างถูกตรวจตราควบคุม โดยเคร่งครัดนี้เอง

ดวงตาเธอวาววาบ “ท่านแม่มีความผิดใดเพคะ”

“แหม... นี่เป็นเรื่องของความปลอดภัยและเพื่อรักษาสุขภาพของ ท่านอาเท่านั้น ที่วังกล้วยไม้หลวง พรังพร้อมสะดวกสบายทุกอย่าง”

เสียงเธอเข้มขุ่นเคือง “เสด็จลุงทรงพระกรุณา หม่อมฉันขอ น้อมรับด้วยความซึ่งใจอย่างยิ่งเพคะ ขอให้ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน”

องค์ชายอนุชิตแยมสรवल “เพราะคุณความดีของน้องเดือน ท่านพ่อจึงเมตตาให้การดูแลท่านอาหญิงอย่างดี”

เธอฝันระดับความซุ่นเคื่องไว้อย่างเต็มที่

“ในช่วงเวลาของงานพระราชพิธีสำคัญนี้ หม่อมฉันมีความจำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจสนองพระราชเสาวนีย์ของพระราชินีจนหาเวลาว่างถวายการดูแลไม่ได้ ขอเจ้าพี่โปรดประทานอภัยด้วยเพคะ”

“พี่เข้าใจดี น้องทำงานไปตามสบายเถอะ ถึงอย่างไรทางการหัตถ์ดินก็จัดการดูแลอย่างดีที่สุดอยู่แล้ว”

ในที่สุดงานพระราชพิธีเฉลิมฉลองการสถาปนาองค์รัชทายาท ก็ผ่านไปด้วยความเรียบร้อย.....

แม้เจ้าชายภควัต ราชบุตรพระองค์ใหญ่ไม่ปรากฏพระองค์ด้วยข้ออ้างของงานราชการสำคัญในต่างประเทศ และเป็นที่ซุบซิบกันอยู่บ้างในหมู่คนนอก ว่าทรงต่อต้านที่สมเด็จพระเจ้าได้รับการสถาปนาแทนที่จะเป็นพระองค์ แต่พระชายาที่สวยงามในฉลองพระองค์งามหรรตวงพักตร์งดงามสดใส แม้ไม่มีบทบาทออกหน้า แต่ก็ตามเสด็จพระราชินีรับรองแขกบ้านแขกเมืองอย่างแข็งขัน ทำให้ความคิดในแง่ลบของบุคคลภายนอกกลับกลายเป็นตรงข้าม ยิ่งกว่านั้นพระราชวงศ์ทุกพระองค์ต่างแสดงท่าทีต่อเรื่องนี้ในทางเดียวกัน ทุกคนเชื่อมั่นสนับสนุนองค์ชายภควัตไม่ว่านักข่าวจากต่างแดนจะมีคำถามใดๆ ก็ตาม พระชายาทรงปิ่นรอยแย้มสรวลกลบเกลื่อนความซุ่นเคื่อง

“...องค์ชายไม่ทรงหวังราชบัลลังก์ ทรงเห็นด้วยกับการแต่งตั้งเสด็จจ้าวทุกอย่าง...”

งานแสดงในวันพิธี นอกจากจะมีนาฏศิลป์หัตถ์ดินแล้ว ยังมีนาฏศิลป์โศภนและการแสดงจากประเทศเพื่อนบ้านหลากหลาย พระชายาทรงรับสั่งให้ครูพี่เลี้ยงฝึกซ้อมนางรำโศภนที่ติดตามเธอมาแต่แรกอย่างกวดขัน “ดูแลการแสดงให้ดีที่สุด ฉันไม่ยอมให้ใครเก็บเอาไปนินทาว่านาฏศิลป์โศภนสู้ประเทศเพื่อนบ้านไม่ได้”

การแสดงของโศภนได้รับการชื่นชม แต่ภายใต้ดวงพักตร์แย้มสรวล เธอกลับรู้สึกขัดเคื่อง หลังจากวันงานก็เรียกกลุ่มนางรำเข้าเฝ้าแล้วเกรี้ยวกราดดูว่า

“...พวกเธอฝึกหัดนาฏศิลป์มาตั้งแต่อายุเท่าไร..! ต่างชาติควรได้รับรู้ว่าเพลงรำโศภนเร้าใจโดดเด่น แต่พวกเธอร้ายร้ายกับเด็กๆ พอออกงานใหญ่ก็แตกตื่นเสียขบวนทำให้เราขายหน้ามากจริงๆ!”

ทุกคนก้มหน้าเสียใจ นางรำเหล่านี้ไม่ใช่เก่งที่สุดก็จริง แต่พวกเธอเต็มใจจากบ้านเมืองมาอยู่หัตถ์ดิน เพื่อถวายการรับใช้ด้วยความจงรัก พวกเธอได้แสดงอย่างสุดความสามารถแล้ว แต่การผิดพลาดเกิดขึ้นเพราะเป็นครั้งแรกที่ต้องปรากฏตัวในท่ามกลางอาคันตุกะนานาชาติและคนสำคัญมากมายในงานพระราชพิธีที่สำคัญที่สุด ในต่างแดน

“ฉันเองฝึกนาฏศิลป์มาแต่เล็ก อายุแค่เจ็ดแปดปีก็หลับตา ร่ายรำกับคนอื่นได้อย่างพร้อมเพรียง มันไม่สำคัญที่จะต้องมองเห็น แต่สำคัญตรงที่ต้องมีสมาธิและเข้าใจจนเป็นหนึ่งเดียวกับจังหวะดนตรีต่างหาก.....”

ทรงชมวดคิ้วคาดโทษ ดุดันราวกับนางสิงห์

“พวกเธอคงอยู่ดีกินดีกินไปกระมัง ต่อไปนี้ทุกคนจะต้องฝึกซ้อมกันให้มากขึ้นไม่ใช่เอาแต่นอนซี้เกียจ หากมีใครแตกขบวน คนๆ นั้นจะต้องอดอาหารและนอนในห้องใต้ดินมืดๆ เพื่อฝึกสมาธิให้ดีขึ้น..!”

นางรำเหล่านี้เมื่อแรกก็เข้าใจว่าพระชายาเปี่ยมด้วยพระเมตตา แต่ครั้นอยู่ด้วยกันนานไปก็ได้รับรู้ถึงความแปรปรวนในพระอารมณ์ บางครั้งพระทัยดียิ่ง บางครั้งดุดันเข้มงวด

พวกเธอได้แต่แอบสะอื้น

พวกเธอไม่รู้ว่า แท้จริงพระนางพาลกริ้วทุกคน เพราะซุ่นเคื่องกระวนกระวายที่พระสวามีเจียบหายไม่ส่งข่าว จนงานพิธีผ่านพ้นโดยแผนการของเจ้าสิงหะราต้องล้มเลิก พระนางก็ยังไม่ได้รับการติดต่อใดๆ

ในระยะหลังๆ องค์ชายภควัตทรงห่างเหิน ไม่ว่าเธอประจบเอาพระทัยอย่างไรก็ไม่คล้ายพระสวามีที่เคยสนิทสนมหา เธอเองก็ต้องสร้างเรื่องบังหน้า เพื่อลอบไปพบกับเจ้านิทศน์ และเจ้ามณฑุร ดังนั้นจึงต่างก็ปลีกพระองค์ห่างจากกันโดยใช้คำว่า “ภารกิจ” บังหน้าทรงโล่งพระทัย เมื่อพระสวามีจากไปเพื่องานราชการ แรกๆ ก็ยังมีการติดต่อบ้าง แต่ว่าต่อมากลับทรงเจียบหายทั้งที่ใกล้วันงานสำคัญ

เข้าไปทุกที จนในที่สุดงานพระราชพิธีก็ผ่านพ้น โดยแผนงานสำคัญที่เจ้ามณฑุรแห่งสิงหะรวางไว้ต้องถูกยกเลิกไปอย่างน่าเสียดาย.....

หลังจากงานพระราชพิธีฯ ราชอาคันตุกะต่างแดน ต่างทยอยกันกลับ แต่องค์ชายอนุชิตได้รับการทูลเชิญให้รั้งอยู่ร่วมกับอาคันตุกะอีกส่วนหนึ่ง องค์หญิงสุดาวดีขมวดคิ้วนิ้วพัคตร์เมื่อทรงทราบ เธอยิ่งอึดอัดเมื่อได้รับทราบหมายกำหนดการให้ร่วมในงานเลี้ยงพระกระยาหาร

พระวรกายสูงใหญ่ฉลองพระองค์สมศักดิ์ดังงาม ดูเด่นเป็นสง่า อยู่ในท่ามกลางพระราชวงศ์และบุคคลสำคัญอื่นๆ การที่โสฬสอยู่ในภาวะถูกแทรกแซงก่อการร้ายโดยผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นเจ้าของแผ่นดิน ทำให้องค์ชายอนุชิตกลายเป็นศูนย์กลางของความสนใจ องค์ราชาภริทตและพระราชินีทรงให้การรับรองใกล้ชิด ในท่าทีขอพระเกียรติอย่างเต็มที่ ทำให้องค์หญิงสุดาวดีเผลอจ้องมองด้วยความซิงซังแปลบปลาบคนๆ นี้ คิดหมายให้เธอตาย ณ ถ้าศักดิ์สิทธิ์...!

ในระหว่างงานเลี้ยง พระราชินีเสด็จดำเนินนำองค์ชายอนุชิตผ่านมา พระนางทรงหยุดแยมสรवलกับเธอ

“ศิริกัลยา เรารู้มานานแล้วว่าโสฬสอุดมสมบูรณ์และมีธรรมชาติงดงาม แต่เพิ่งได้ยินจากองค์ชายว่าแม่ของเจ้าสุขภาพไม่แข็งแรง หากเจ้าไม่กลับไปเยี่ยมบ้าง เราคงถูกครหาว่ากักขังลูกสะใภ้เป็นแน่”

องค์ครุณีก้มกายทูลตอบ “หม่อมฉันเป็นห่วงพระราชกิจที่พระองค์เมตตามอบหมาย จึงตั้งใจจะใช้พระบาทให้เต็มที่ก่อนพะคะ”

พระราชินีทรงแยมสรवलหันไปรับสั่งกับองค์ชายอนุชิตว่า

“ศิริกัลยาขยันขันแข็งทำงานด้วยความตั้งใจจริง จึงได้รับมอบหมายให้ดูแลงานมากมาย เป็นคนเก่งก็เลยต้องเหนื่อยอย่างนี้”

ทรงหันกลับมาหาเธอ “แต่ถึงอย่างไรเจ้าก็สมควรวางงานกลับไปเยี่ยมบ้านเยี่ยมแม่บ้าง และจะได้ถือโอกาสพักผ่อนไปด้วย”

เธอจำต้องยอบกายถวายการวระ

“เป็นพระกรุณาพะคะ”

“อืม เราเพิ่งรู้จากองค์ชายอนุชิตว่าโสฬสยังมีศิลปะการรำที่ถือเป็นการรำบูชาเทพเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งสวยงามดูต้นระทิกใจ และเจ้าเองมีความสามารถแสดงได้งามกว่านางที่เห็นในวันงานสถาปนาหลายเท่า”

“ศิลปะของโสฬสที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ดูต้นระทิกใจมีอยู่จริงพะคะ แต่หม่อมฉันมิใช่จะมีความสามารถเช่นนั้นพะคะ”

“เหตุใดต่อมตัวเช่นนี้ หรือเราจะด้อยวาสนา มียอดนาฏศิลป์อยู่ใกล้ๆ กลับไม่เคยได้เห็นเจ้าแสดงเลยสักครั้ง”

“หากทรงมีพระประสงค์ หม่อมฉันก็ยินดีรำถวายพะคะ”

เธอรีบยอบกายบังคมทูล พระราชินีทรงสรवलอย่างพอพระทัย

“องค์ชายอนุชิตเล่าว่าการรำเพลงกริชศักดิ์สิทธิ์เป็นที่สุดของนาฏศิลป์โสฬส เป็นการรำบูชาเทพเจ้าที่มีพละนาฏภาพมากจริงไหม”

“รำเพลงกริชศักดิ์สิทธิ์เป็นที่สุดของนาฏศิลป์โสฬสจริงพะคะ การรำที่สมบูรณ์จะรวมทั้งการรำบูชาที่อ่อนช้อยและการประลองเพลงกริชที่ดูต้น บางส่วนของท่าประลองนี้ถูกนำมาใช้เป็นแม่บทของศิลปะวิชาการต่อสู้หลายอย่างพะคะ”

“น่าสนใจจริง... ในเมื่อเจ้าเชี่ยวชาญ บอกซิว่าเมื่อไรเราจะมีโอกาสได้ชมสักครั้ง”

“หม่อมฉันจนด้วยเกล้า ไม่มีนางรำใดมีความสามารถพอจะร่วมรำด้วยได้พะคะ”

องค์ชายอนุชิตแยมสรवल รีบรับสั่งแทรกรวกับบรจิงหะอยู่แล้ว

“มาครั้งนี้พี่ได้พานางรำมาด้วย นางมีความสามารถรำรำเพลงกริชศักดิ์สิทธิ์ได้ดีทีเดียว”

“จริงหรือพะคะ นางเป็นใครกัน”

“เป็นข้าหลวงในตำหนักของพี่เอง”

องค์ราชินีทรงรับสั่งว่า “ในเมื่อองค์ชายพระทัยดีเอื้อเฟื้อ เราก็หวังว่าจะได้ชมศิลปะนี้ก่อนองค์ชายเสด็จกลับโสฬส... หรือศิริกัลยามีความเห็นอื่น”

แม้จะระแวงแคลงใจองค์ชายอนุชิต เธอก็จำต้องสนองรับสั่ง

“หม่อมฉันยินดีพะคะ”